

Trilogia FARSEER

Ucenicul asasinului
Asasinul regal
Răzbunarea asasinului

ROBIN HOBB

TRILOGIA FARSEER

PARTEA A TREIA

RĂZBUNAREA ASASINULUI

Ediția a III-a

Traducere din limba engleză de
ANTUZA GENESCU

ARMADA

*Pentru Kat Ogden cea cât se poate de adevărată,
care a amenințat, la o vârstă foarte fragedă,
că va crește și va deveni
dansatoare de step,
scrimer,
judoka,
stea de cinema,
arheolog
și președinte al Statelor Unite.*

Și care se apropie, amenințătoare, de sfârșitul listei.

Nu confundați niciodată filmul cu cartea.

PROLOG

CELE PIERDUTE ÎN UITARE

În fiecare dimineață mă trezesc cu mâinile murdare de cerneală. Uneori zac cu brațele desfăcute, cu fața în jos, pe masa de scris, prin talmeș-balmeșul de pergamente și hârtii. Când vine la mine cu tava cu mâncare, băiatul meu mă ceartă uneori că nu m-am culcat în pat cu o seară înainte. Dar alteori se uită la chipul meu și nu îndrăznește să scoată o vorbă. Nu încerc să-i explic de ce fac ceea ce fac. Nu e un secret pe care să-l încredințezi unui tânăr, ci pe care el trebuie să-l merite și să-l afle singur.

Omul trebuie să aibă un țel în viață. Știu asta acum, dar mi-a luat primii douăzeci de ani din viață ca s-o aflu. Nu sunt, nici pe departe, singurul care a pățit așa. Totuși, e o lecție pe care, odată învățată, n-am mai uitat-o. Așadar, cum doar puține sunt lucrurile care îmi ocupă astăzi timpul, în afara suferinței, mi-am căutat un țel. Am ales o îndatorire pe care și Lady Patience, și scribul Fedwren au susținut-o cu multă vreme în urmă. Am început aceste pagini străduindu-mă să pun pe hârtie istoria coerentă a celor Șase Ducate. Dar am descoperit că mintea mea nu se poate concentra mult timp asupra unui singur subiect, așa că îmi abat atenția de la ea cu lucrări mai puțin importante, despre teoriile mele legate de magie, despre observațiile privitoare la structurile politice și despre reflecțiile mele în ce privește alte culturi. Când sunt foarte tulburat și nu-mi pot pune ordine în gânduri ca să le aștern pe hârtie, lucrez la traduceri sau încerc să rescriu lizibil documente mai vechi. Dau de lucru mâinilor, în speranța că așa îmi voi ține mintea ocupată.

Scrisul mă ajută așa cum l-a ajutat cândva pe Verity trasatul bărților. Detaliul și concentrarea necesare sunt aproape suficiente pentru a te face să uiți și poftele dependenței, și urmele dureroase lăsate de o adicție trecută. Te poți pierde într-o asemenea muncă și poți uita de tine. Sau poți merge mai departe și găsi numeroase amintiri ale sinelui tău de demult. De prea multe ori m-am pomenit că divaghez de la istoria ducatelor la povestea lui FitzChivalry. Acele amintiri mă aduc față în față cu cel care a fost cândva Fitz, dar și cu cel în care s-a transformat.

Când ești atât de cufundat într-o astfel de povestire, te miră câte amănunte îți vin în minte. Nu toate amintirile pe care le evoc sunt dureroase. Am avut parte de prieteni buni și am descoperit că mi-au fost mai credincioși decât aș fi fost îndreptățit să le-o cer. Am cunoscut frumusețile și bucuriile care mi-au pus inima la încercare în aceeași măsură în care au făcut-o urâciunile și nenorocirile. Dar am, cred, mai multe amintiri triste decât majoritatea oamenilor; puțini au aflat ce înseamnă să mori într-o temniță sau să-ți amintești cum arată pe dinăuntru un sicriu îngropat sub zăpadă. Mintea se ferește de amănuntele unor întâmplări ca acestea. Una e să-mi amintesc că Regal m-a omorât, și alta e să mă concentrez pe detaliile zilelor și nopților în care m-a înfometat și apoi a pus să fiu ucis în bătaie. Când o fac, simt o gheară rece în stomac, chiar și după atâția ani. Îmi amintesc de ochii bărbatului și cum mi-a părăit nasul când mi l-a spart cu pumnul. Tot mai există pentru mine un loc pe care îl vizitez în somn, în care mă zbat să rămân în picioare, încercând să nu mă gândesc la ultimul meu efort de a-l omori pe Regal. Îmi amintesc lovitura primită de la el, care mi-a despicat pielea umflată și mi-a lăsat cicatricea vizibilă și astăzi pe obraz.

Nu mi-am iertat niciodată că l-am lăsat să triumfe când am înghiț otrava și am murit.

Dar mai dureroase decât evenimentele pe care mi le aduc aminte sunt cele pe care le-am pierdut. Când m-a lovit Regal, am murit. Nu am mai fost niciodată cunoscut drept FitzChivalry, nu am mai reluat legăturile cu locuitorii din Buckkeep care mă cunoșteau de când aveam șase ani. Nu am mai locuit în castelul Buckkeep, nu am mai slujit-o pe Lady Patience,

nu m-am mai așezat pe piatra căminului, la picioarele lui Chade. Pierdut pentru mine a fost ritmul vieților care se împletiseră cu a mea. Unii prieteni au murit, alții s-au căsătorit, au avut copii, copiii lor au crescut, iar eu nu am văzut nimic din toate acestea. Deși nu mai am trupul unui tânăr zdravăn, mai trăiesc mulți dintre aceia care m-au numit odată prieten. Câteodată totuși îmi doresc foarte tare să-i privesc, să ne dăm mâna, să-mi alin atâția ani de singurătate.

Dar nu pot.

Anii aceia sunt pierduți pentru mine, ca și toți cei pe care îi voi trăi de acum încolo. Pierdută e și perioada aceea de numai o lună, deși pare mult mai lungă, în care am fost închis în temniță și pe urmă în sicriu. Regele meu îmi murise în brațe, însă nu-l văzusem îngropat. Și nici nu am fost de față la consiliul adunat după moartea mea, care m-a găsit vinovat de folosirea Harului, considerând, așadar, că-mi merit sfârșitul de care am avut parte.

Patience a venit să-mi ceară trupul. Soția tatălui meu, cândva atât de tulburată aflând că soțul ei zămislise un bastard înainte de căsătorie, a fost cea care m-a scos din celulă. Ale ei au fost mâinile care m-au spălat pentru înmormântare, care mi-au îndreptat brațele și m-au învelit în giulgiu. Ciudata, excentrica Lady Patience, din cine știe ce motiv, mi-a spălat rănile și le-a oblojit cu atâta răbdare, de parcă aș fi fost în viață. Ea singură a poruncit să mi se sape mormântul și s-a îngrijit să-mi fie îngropat sicriul. Numai ea și Lacey, servitoarea ei, m-au jelit atunci când toți ceilalți, din teamă sau dezgustați de fără-delegile mele, m-au părăsit.

Cu toate acestea, ea nu a știut că Burch și Chade, mentorul meu asasin, au venit la mormântul meu peste câteva nopți și-au dat la o parte zăpada și bulgării de pământ înghețați care fuseseră azvârliți peste mine. Numai ei au fost de față când Burch a spart capacul sicriului și mi-a scos trupul, apoi l-a chemat, folosindu-se de propriul Har, pe lupul căruia îi fusese încredințat sufletul meu. Au smuls sufletul acela din lup și l-au închis la loc în trupul schilodit din care evadase. M-au înviat ca să-mi recapăt înfățișarea de om, să-mi reamintesc ce înseamnă să am un rege și să fiu legat de el prin jurământ. Nici astăzi nu știu

dacă trebuie să le mulțumesc pentru asta. Poate că, așa cum stăruie bufonul, n-au avut de ales.

Poate că nu trebuie nici să le mulțumesc, nici să-i învinovățesc, ci doar să recunosc existența forțelor care ne-au hărăzit o soartă inevitabilă și ne-au legat de ea.

RENAȘTEREA DIN MORMÂNT

În Statele Chalced se practică sclavia. Sclavii fac muncile grele. Ei sunt mineri, suflători în foale, cei care trag la galere, mână căruțele cu gunoaie, lucrează ogoarele și se prostituează. Ciudat, dar tot ei sunt și dădace, tutori de copii, bucătari, scribi și artizani pricepuți. Întreaga civilizație înfloritoare a Statelor Chalced, de la marile biblioteci din Jep la legenda-rele fântâni și băi din Sinjon, se întemeiază pe existența clasei sclavilor.

Negustorii din Bingtown sunt principala sursă de sclavi. Mai demult, robii erau prizonieri de război, iar Statele Chalced încă susțin oficial că e adevărat. În ultimii ani, nu au mai existat suficiente conflicte ca să se acopere cererea de sclavi educați. Neguțătorii din Bingtown știu unde să găsească și alte surse, iar pirateria nestăvilită din Insulele Negustorilor e deseori pomenită în legătură cu ele. Pe proprietarii de sclavi din Statele Chalced nu-i interesează aproape deloc de unde provin aceștia, câtă vreme sunt sănătoși.

Sclavia e un obicei care nu a prins niciodată rădăcini în cele Șase Ducate. Un om închis pentru o fărâdelege poate fi pus să-l slujească pe cel căruia i-a făcut rău, dar numai o anumită perioadă, și nu e privit alfel decât un om care își ispășește o pedeapsă. Dacă fărâdelegea e prea gravă ca să fie răscumpărată prin muncă, atunci răufăcătorul plătește cu viața. Nimeni nu ajunge rob în cele Șase Ducate, după cum nici legile noastre nu permit ca o familie să aducă sclavi în regat și să-i păstreze ca atare. Din acest motiv, mulți robi care-și câștigă libertatea într-un fel sau altul pornesc adesea spre cele Șase Ducate ca spre locul unde vor începe o nouă viață.

Sclavii aduc cu ei tradițiile și folclorul propriilor locuri îndepărtate. Una dintre poveștile păstrate de mine vorbește despre o fată din neamul

Vecci sau, cum i-am zice noi, înzestrată cu Har. Ea voia să plece din casa părinților ca să-l urmeze pe bărbatul pe care-l iubea și să-i fie soție. Ai ei nu l-au considerat demn de ea și nu i-au dat voie să plece cu el. Când nu i-au dat consimțământul, fata s-a dovedit un copil prea ascultător ca să nu se supună voinței lor, dar și o femeie prea pătimașă ca să trăiască fără dragostea ei adevărată. S-a întins pe pat și a murit de durere. Părinții au îngropat-o cu jale mare și și-au reproșat mult că n-au lăsat-o să-și urmeze inima. Dar, fără știința lor, fata s-a legat prin Har de o ursoaică. Iar când a murit, ursoaica i-a luat spiritul în păstrare, ca să nu fugă din lume. La trei nopți după ce a fost înmormântată, ursoaica a scos-o din groapă și i-a redat spiritul. Renașterea din mormânt a făcut din fată un om nou, care nu mai datora supunere părinților. Așa că a părăsit sicriul spart și a pornit în căutarea bărbatului iubit. Povestea are un sfârșit nefericit, pentru că, fiind multă vreme ursoaică, fata n-a mai fost niciodată femeie adevărată, iar iubitul ei n-a mai vrut s-o primească înapoi.

Pe această frântură de poveste s-a întemeiat hotărârea lui Burrich de a încerca să mă elibereze din temnița prințului Regal, otrăvindu-mă.

Camera era prea caldă. Și prea mică. M-am ridicat de la masă și m-am dus la butoiul cu apă din colț. Am ridicat capacul și am băut cu sete. Inima Haitei înalță ochii spre mine, gata să mârâie.

— Folosește o cană, Fitz.

Apa mi se scurse pe bărbie. Am ridicat capul spre el și l-am privit fix.

— Șterge-te pe față.

Inima Haitei își întoarse ochii de la mine la mâinile sale. Avea unsoare pe ele și freca niște curele. Am adulmecat-o. Mi-am lins buzele.

— Mi-e foame, i-am spus.

— Stai jos și termină-ți treaba. Apoi vom mânca.

Am încercat să-mi amintesc ce voia de la mine. A întins mâna spre masă și atunci mi-am dat seama. Mă aștepta o grămadă de curele de piele. M-am întors și m-am așezat pe scaunul tare.

— Mi-e foame acum, i-am explicat.

Mă privi din nou fără să-și arate colții, dar tot mârâit se chema. Inima Haitei știa să mârâie din priviri. Am oftat. Unsoarea pe care

o folosea mirosea foarte bine. Am înghițit în sec. Apoi m-am uitat în jos. În fața mea, pe masă, zăceau curele de piele și bucăți de metal. Le-am privit o vreme. După un timp, Inima Haitei își lăasă la o parte propriile curele și se șterse pe mâini cu o cârpă. Veni și rămase în picioare lângă mine, iar eu am fost nevoit să mă răsucesc spre el ca să-l văd.

— Aici, îmi zise el, atingând pielea din fața mea. Aici o repari.

Stătu aplecat deasupra mea până când am luat cureaua în mână. M-am lăsat în jos ca s-o adulmec și mă lovi peste umăr.

— Nu mai face asta!

Mi-a tremurat buza, dar n-am mârâit. Mârâitul meu îl supăra foarte, foarte tare. O vreme, am rămas cu pielea în mână. Pe urmă se pare că mâinile și-au amintit ce aveau de făcut înaintea minții. M-am uitat la degetele mele frecând cureaua. La sfârșit, am ridicat-o în fața lui și am tras tare de ea, ca să-i arăt că nu se va rupe nici dacă armăsarul își va da capul pe spate.

— Dar nu mai avem cai, am dat eu glas unei amintiri. Toți caii au plecat.

Frate?

Vin. M-am ridicat de pe scaun. M-am dus la ușă.

— Întoarce-te și așază-te, îmi porunci Inima Haitei.

Ochi Întunecați așteaptă, i-am spus. Atunci mi-am adus aminte că nu mă aude. Mi-am zis că ar putea, dacă ar încerca, dar nu voia să încerce. Știam că, dacă i-aș vorbi din nou în același fel, m-ar respinge. Nu mă lăsa să vorbesc așa nici cu Ochi Întunecați. Îl respingea și pe lup dacă îmi vorbea prea mult. Părea un lucru foarte ciudat.

— Ochi Întunecați așteaptă, am rostit cu glas tare.

— Știu.

— E vreme bună de vânat acum.

— E și mai bună să stai înăuntru. Am de mâncare aici pentru tine.

— Ochi Întunecați și cu mine am putea găsi carne proaspătă.

Am început să salivez la gândul ei. Un iepure sfâșiat, aburind în noaptea de iarnă. Asta pofteam eu.

— Ochi Întunecați va trebui să vâneze singur în noaptea asta, îmi zise Inima Haitei.

Se duse la fereastră și desfăcu puțin obloanele. Aerul rece pătrunse imediat în cameră. L-am adulmecat pe Ochi Întunecați și, în depărtare, o felină. Lupul scheună.

— Pleacă! îi porunci Inima Haitei. Pleacă, du-te la vânătoare, caută-ți de mâncare. Nu am destulă și pentru tine aici.

Ochi Întunecați dispăru din lumina care se risipea printre obloane. Dar nu se îndepărtă prea mult. Mă aștepta acolo, afară, dar știam că nu poate aștepta la nesfârșit. Ca și mie, îi era foame acum.

Inima Haitei merse la focul înăbușitor. Lângă el era o oală pe care o împinse cu vătraul și dădu jos capacul. Ieșiră aburi și, odată cu ei, mirosul. Cereale și rădăcini și o bucățică de carne, prea fiartă. Dar îmi era atât de foame, că am adulmecat-o. Am început să scheaun, însă Inima Haitei îmi aruncă privirea aceea care ținea loc de mârăit. Așa că m-am întors pe scaunul tare. M-am așezat. Am așteptat.

Inima Haitei nu se grăbi deloc. Luă curelele de pe masă și le agăță de un cârlig. Mută și vasul cu unsoare. Aduse oala fierbinte pe masă. Pregăti două castroane și două căni. Turnă apă în căni. Luă apoi un cuțit și două linguri. Scoase pâine și un borcan mic de gem din dulap. Îmi umplu castronul cu tocană, dar știam că nu am voie să mă ating de ea. Trebuia să aștept până taie pâinea și-mi dă o felie. Aveam voie să iau felia, dar nu să mușc din ea, până nu se așeza și el la masă, în dreptul castronului și al feliei lui.

— Ia-ți lingura, îmi aminti el.

După aceea se așeză pe scaun lângă mine. Țineam lingura și pâinea și așteptam, așteptam, așteptam. Nu-mi luam ochii de la el, dar nu-mi puteam opri mișcărilor gurii. L-am supărat. Am închis gura.

— Acum vom mânca, zise el, într-un sfârșit.

Dar așteptarea nu se oprea aici. Aveam voie să iau doar o înghițitură o dată. Trebuia s-o mestec și s-o înghit înainte de a lua încă una, altfel mă pocnea. Aveam voie să înghit numai atâta tocană câtă încăpea în lingură. Am luat cana și-am băut. Inima Haitei îmi zâmbi:

— Bine, Fitz. Bun băiat!

I-am zâmbit și eu, dar am mușcat prea mult din pâine și l-am făcut să se încrunte. Am încercat s-o mestec încet, însă îmi era teribil de foame, iar mâncarea se afla în fața mea, deci nu pricepeam de ce nu mă

lăsa s-o mănânc. Mâncatul dura foarte mult. Îmi dăduse tocana prea fierbinte intenționat, ca să-mi ard gura dacă înghit prea mult. M-am gândit la asta un timp. Apoi am spus:

— Mi-ai dat tocana prea fierbinte intenționat. Ca să mă ard dacă mănânc prea repede.

Zâmbetul apăru mai greu. Inima Haitei încuviință din cap.

Tot am terminat înaintea lui. A trebuit să stau pe scaun până a terminat și el.

— Ei, Fitz, rosti el în cele din urmă, n-a fost prea rău azi. Nu-i așa, băiete?

L-am privit.

— Spune-mi și tu ceva, mă îndemnă.

— Ce?

— Orice.

— Orice.

Se încruntă la mine și am vrut să mârâi, doar am făcut ce mi-a cerut. După o vreme se ridică și aduse o sticlă. Își turnă din ea în cană. Întinse sticla către mine.

— Vrei și tu?

M-am dat înapoi. Mirosul fu de ajuns ca să-mi irite nările.

— Răspunde, îmi aminti el.

— Nu. Nu, nu-i apă bună.

— Nu, rachiul nu e bun. Rachiul de afine, foarte ieftin. Mie nu-mi plăcea, ție-ți plăcea.

Am pufnit simțind mirosul.

— Nu ne-a plăcut niciodată.

Inima Haitei puse sticla și cana pe masă. Se ridică și se duse la fereastră. O deschise din nou.

— Du-te la vânătoare, am zis!

L-am simțit pe Ochi Întunecați cum sare și o ia la goană. Ochi Întunecați se teme de Inima Haitei la fel de tare ca mine. Odată l-am atacat pe Inima Haitei. Am fost bolnav multă vreme, dar m-am făcut bine. Am vrut să merg la vânătoare, și el nu m-a lăsat. S-a proțâpît în fața ușii și-atunci m-am repezit la el. M-a lovit cu pumnul, apoi m-a ținut nemișcat la pământ. Nu e mai mare decât mine. Dar e mai viclan

și mai deștept. Știe cum să te imobilizeze în mai multe feluri și majoritatea dor. M-a ținut cu spatele lipit de podea, cu gâtul gol, așteptând să-i simt colții, multă, multă vreme. De câte ori mă mișcam, mă pocnea. Ochi Întunecați mârâia afară, dar nu prea aproape de ușă, și nu încerca să intre. Când am cerșit milă scheunând, Inima Haitei m-a lovit din nou.

— Gura!

Când am tăcut, mi-a spus:

— Tu ești mai tânăr. Eu sunt mai bătrân și știi mai multe. Lupt mai bine decât tine, vânez mai bine decât tine. Întotdeauna sunt mai bun decât tine. Vei face tot ce vreau eu. Vei face tot ce-ți spun. Înțelegi?

Da, i-am răspuns. Da, da, asta e haita, înțeleg, înțeleg. Dar n-a făcut decât să mă lovească din nou și să mă țină acolo cu gâtul dezvelit, până când am vorbit cu glas tare:

— Da, înțeleg.

Când Inima Haitei se întoarse la masă, îmi turnă rachiu în cană. Îl puse în fața mea, ca să fiu obligat să-l miros. Am pufnit.

— Încearcă, mă îndemnă. Numai puțin. Îți plăcea. Îl beai în oraș, când erai mai tânăr și n-aveai voie să intri în cârciumi fără mine. Și pe urmă mestecai mentă și credeai că eu nu-mi dau seama.

Am scuturat din cap.

— N-aș face ce mi-ai spus să nu fac. Am înțeles.

Scoase sunetul acela, de parcă s-ar fi înecat și-ar fi strănutat deodată.

— O, ba făceai foarte des ce-ți spuneam să nu faci. Foarte des.

Am scuturat iar din cap.

— Nu-mi aduc aminte.

— Încă nu. Dar îți vei aminti. Arată spre rachiu. Dă-i drumul. Gustă. Numai puțin. Ți-ar prinde bine.

Și, pentru că îmi spusese că trebuie, am gustat. Mi-a ars gura și nasul și n-am putut scăpa de gust. Am scuipat restul în cană.

— Ei, ce i-ar mai plăcea lui Patience, zise Inima Haitei.

Pe urmă mă puse să iau o cârpă și să șterg ce-am scuipat. Apoi să spăl vasele și să le șterg și pe ele.

Câteodată mă apuca tremuratul și cădeam. Așa, din senin. Inima Haitei încerca să mă țină nemișcat. Uneori, tremuratul mă adormea. Mai târziu, mă trezeam în dureri. Mă dureau pieptul, spatele. Alteori îmi mușcam limba. Nu-mi plăceau clipele acelea. Îl speriau pe Ochi Întunecați.

Și uneori mai era cineva cu Ochi Întunecați și cu mine, cineva care gândea împreună cu noi. Foarte mic, dar era. Nu-l voiam cu noi. Nu mai voiam pe nimeni cu Ochi Întunecați și cu mine. Și-a dat seama de asta și s-a făcut atât de mic, încât de cele mai multe ori nici nu era acolo.

Mai târziu, a apărut un bărbat.

— Vine un bărbat, l-am anunțat pe Inima Haitei.

Era întuneric și focul de-abia mai ardea. Trecuse vremea de vânatoare. Se întunecase de-a binelea. În curând, Inima Haitei ne va obliga să dormim.

Nu-mi răspunse. Se ridică iute și fără zgomot și luă cuțitul care stătea întotdeauna pe masă. Îmi făcu semn să mă duc în colț, să nu-i stau în cale. Se apropie de ușă în liniște și așteptă. Am auzit pașii bărbatului în zăpadă. Apoi l-am adulmecat.

— E cenușiul, am spus. Chade.

Inima Haitei deschise ușa foarte încet și cenușiul intră. Am strănutat din cauza mirosurilor pe care le aducea. Întotdeauna mirosea a prafuri de frunze uscate și a fum. Era slab și bătrân, dar Inima Haitei se purta cu el de parcă îi era șef în haită. Inima Haitei mai puse lemne pe foc. Camera se luminează și se încălzi mai tare. Cenușiul își scoase gluga. Se uită la mine o vreme cu ochii lui viu colorați, parcă așteptând ceva. Apoi se adresă Inimii Haitei:

— Cum se simte? E mai bine?

Inima Haitei scutură din umeri.

— Când te-a simțit, ți-a rostit numele. N-a mai avut crize de-o săptămână. Acum trei zile mi-a reparat un ham. Și a făcut o treabă bună.

— Nu mai încercă să roadă pielea?

— Nu. Cel puțin, nu când mă uit la el. Pe lângă asta, e o muncă pe care o cunoaște foarte bine. Poate că-i atinge o coardă sensibilă. Inima Haitei râse scurt. Măcar hamurile reparate se pot vinde.

Cenușiul se duse lângă foc și-și întinse mâinile spre el. Avea pete pe ele. Inima Haitei scoase sticla de rachiu. Băură amândoi din căni. Îmi oferiră și mie pe fundul unei căni, dar nu mă obligară s-o gust. Vorbiră lung și pe îndelete, despre lucruri care nu aveau nicio legătură cu mâncatul, dormitul sau vânatul. Cenușiul auzise ceva despre o femeie. Ar putea fi un lucru hotărâtor, un punct de apropiere a ducatelor. Inima Haitei spuse:

— Nu vreau să vorbesc despre asta în fața lui Fitz. Am promis.

Cenușiul îl întrebă dacă crede că înțeleg, iar Inima Haitei îi răspunse că nu contează, el își dăduse cuvântul. Eu voiam să mă duc la culcare, dar m-au obligat să stau cuminte pe un scaun. Când cel mai în vârstă trebui să plece, Inima Haitei îi spuse:

— E periculos pentru tine să vii aici. Un drum atât de lung... Vei putea să te întorci?

Cenușiul zâmbi.

— Am eu căile mele, Burrich.

Am zâmbit și eu, amintindu-mi că se mândrise întotdeauna cu secretele sale.

Într-o zi, Inima Haitei a plecat și m-a lăsat singur. Nu m-a legat, doar mi-a spus:

— E niște ovăz acolo. Dacă vrei să mănânci cât sunt plecat, va trebui să-ți amintești cum să-l gătești. Dacă ieși pe ușă sau pe fereastră, dacă numai deschizi ușa sau fereastra, eu voi ști. Și te voi omorî în bătaie. Ai înțeles?

— Da.

Părea foarte supărat pe mine, dar nu-mi aminteam să fi făcut ceva ce-mi poruncise să nu fac. Deschise o cutie și scoase niște obiecte din ea. Majoritatea erau din metal, rotunde. Monede. Iată un obiect pe care mi-l aminteam. Era lucios și curbat ca semiluna și mirosise a sânge când pusese mâna pe el prima oară. Mă luptasem cu altul pentru el. Nu mai știam de ce îl dorisem, dar mă luptasem și-l câștigasem. Acum nu-mi mai trebuia. Inima Haitei îl apropie de lanțul său ca să-l vadă mai bine, apoi îl puse într-un săculeț. Nu mi-a păsat că l-a luat cu el.

Până când s-a întors, mi s-a făcut o foame teribilă. A adus cu el un miros. Un miros de femelă. Nu foarte puternic, ci amestecat cu miresme

de pajiște. Dar era plăcut și m-a făcut să-mi doresc ceva, nu să mănânc, nici să beau apă, nici să vânez. M-am apropiat de Inima Haitei ca să-l amușin, însă nu și-a dat seama. A gătit terciul de ovăz și l-am mâncat. Apoi s-a așezat lângă foc și a părut foarte, foarte trist. M-am ridicat și am luat sticla cu rachiu. I-am dus și o cană. Le-a luat, dar nu mi-a zâmbit.

— Ce-ar fi să te învăț mâine să aduci lucruri la comandă? mi-a spus. Poate că asta vei ști să faci bine.

După aceea a băut tot rachiu din sticlă și-a mai destupat una. Eu am stat și l-am urmărit. Când a adormit, i-am luat haina îmbibată de mirosul cu care venise. Am întins-o pe podea și m-am culcat pe ea, adulmecând-o până când am adormit și eu.

Am visat, dar vise fără înțeles. O femelă care mirosea ca haina lui Burrich și eu nu voiam s-o las să plece. Era femela mea, dar, când a plecat, n-am urmărit-o. Atât mi-am amintit. Nu mi-a făcut bine, cum nu-mi făcea bine foamea sau setea.

Mă obliga să stau în casă. Mă obliga să stau în casă de multă, multă vreme, când eu nu voiam decât să merg afară. Dar în vremea aceea ploua foarte tare, atât de tare, că zăpada aproape se topise. Dintr-odată, mi-a părut bine că nu trebuie să ies.

— Burrich, am spus, iar el ridică ochii brusc spre mine.

Am crezut că vrea să mă atace, atât de repede mișcase din cap. Am încercat să nu mă feresc. Fereala îl scotea din sărite uneori.

— Ce e, Fitz? mă întrebă, și o făcu cu glas blând.

— Mi-e foame. Acum.

Mi-a dat o halcă de carne. Era gătită, dar mare. Am înfulecat-o sub ochii lui, dar nu mi-a spus să mă opresc, nici nu m-a plesnit. De data asta.

Mă tot scărpinam pe față. Pe barbă. În cele din urmă, m-am dus în fața lui Burrich. M-am scărpinat în fața lui.

— Nu-mi place asta, i-am spus.

S-a arătat surprins, dar mi-a dat apă caldă și săpun, un cuțit foarte ascuțit și o oglindă rotundă, în care se vedea un bărbat. M-am uitat la el multă vreme. Mă făcea să mă cutremur. Ochii semănau cu ai lui Burrich, cu alb în jur, dar erau mai închiși. Nu erau ochi de lup. Blana

era neagră, ca a lui Burrich, dar firele de pe bărbie erau neregulate și aspre. Mi-am pipăit barba și am văzut degete pe fața bărbatului. Ciudat.

— Bărbierește-te, dar ai grijă! îmi zise Burrich.

Aproape că-mi aminteam cum. Mirosul săpunului, apa caldă pe față. În afară de lama ascuțită-ascuțită care mă tăia rău. Mici tăieturi care mă înțepau. La sfârșit m-am uitat la bărbatul din oglindă. Fitz, mi-am zis. Aproape ca Fitz. Sângeram.

— Sângerez peste tot, i-am spus lui Burrich.

El râse.

— Întotdeauna sângerezi după ce te bărbierești. Întotdeauna te grăbești, râse el. Luă lama ascuțită-ascuțită. Stai liniștit. Ai scăpat niște fire.

Am stat foarte liniștit și nu m-a tăiat. Mi-a fost greu să nu mă mișc când a venit atât de aproape de mine și m-a studiat îndelung. La sfârșit, îmi prinse bărbia în mână. Îmi ridică fața și mă cercetă.

— Fitz? mă strigă el.

Întoarse capul și-mi zâmbi, dar zâmbetul se topi când am întors și eu privirea către el. Îmi dădu o perie.

— Nu-i niciun cal de țesălat, i-am spus.

Păru aproape mulțumit.

— Țesală asta, mă lămuri și-mi ciufuli părul.

Mă puse să-l perii până se întinse. Mă durea țeasta în unele locuri. Burrich se încruntă când văzu că mă strâmb. Îmi luă peria și-mi ceru să stau nemișcat cât îmi examinează și-mi pipăi pletele.

— Ticălosul! rosti el aspru. Nu tu, preciză el, văzând că mă feresc. Clătină din cap și mă bătu pe umăr. Durerea va trece cu timpul.

Îmi arătă cum să-mi dau părul pe spate și să-l leg cu o fâșie de piele. Era suficient de lung.

— Așa-i mai bine, îmi spuse. Arăți din nou a om.

M-am trezit din vis cuprins de spasme și schelălăind. M-am ridicat în șezut și-am început să plâng.

Se sculă din pat și veni la mine.

— Ce-i, Fitz? Te simți bine?

— M-a luat de la mama! am strigat. M-a luat de la ea. Eram prea mic ca să mă despart de ea.

— Știu. Știu. Dar asta a fost demult. Acum ești aici, în siguranță. Părea de-a dreptul înfricoșat.

— A dat foc viziunii, i-am zis. I-a transformat pe mama și pe frații mei în piei.

Se schimbă la față și nu mai vorbi cu blândețe:

— Nu, Fitz. Aceea nu a fost mama ta. A fost visul unui lup. Ochi Întunecați. Poate că i s-a întâmplat lui. Dar nu ție.

— O, ba da, am stăruit eu, supărat dintr-odată. Ba mi s-a întâmplat și m-am simțit la fel. Exact la fel.

M-am ridicat din pat și m-am plimbat prin cameră. Am patrulet multă vreme până când mi-a dispărut sentimentul acela. El a stat și m-a privit. A băut mult rachiu cât am străbătut eu camera de la un perete la altul.

Într-o zi de primăvară m-am uitat pe fereastră. Natura mirosea frumos, trezită la viață, proaspătă. M-am întins și mi-am răsucit umerii. Am auzit cum îmi trosnesc oasele.

— E o dimineată numai bună pentru călărit, am spus.

M-am întors și m-am uitat la Burrich. Mesteca în terciul de ovăz din oala de pe foc. Veni lângă mine.

— E încă iarnă la munte, rosti el încet. Mă întreb dacă Kettricken a ajuns cu bine acasă.

— Dacă n-a ajuns, n-a fost vina Cenușiei, am zis.

Atunci s-a răsucit ceva în sufletul meu și m-a durut, astfel că o clipă n-am mai putut respira. Am încercat să-mi dau seama din ce cauză, dar senzația dispăruse. N-am vrut s-o urmăresc, însă știam că ar trebui. Ar fi fost ca și cum aș fi vânat un urs. Când m-aș fi apropiat de ea, s-ar fi întors împotriva mea și-ar fi încercat să mă rănească. Totuși, mă făcea să vreau s-o urmăresc. Am inspirat adânc și m-am scuturat de ea. Am tras încă o gură de aer și-am scos un sunet care mi s-a blocat în gât.

Lângă mine, Burrich stătea înlemnit și tăcut. Mă aștepta.

Frate, ești lup. Vino înapoi, vino înapoi de acolo, o să te doară, mă avertiză Ochi Întunecați.

M-am îndepărtat de el cu un salt.